

РЕШЕНИЕ

№ 1504

гр. София, 05.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 21.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на
прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **3958** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. с чл. 104, ал. 1 и ЗДС.

Образувано е по искова молба на А. С. А., срещу Контролно - техническа инспекция към министъра на земеделието и храните. Претендира се обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДС, за времето през което е останал без работа вследствие на незаконосъобразна заповед на изпълнителния директор на КТН, в размер десет брутни заплати, равняващи се на 4 400 лв., заедно със законната лихва за забава от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното плащане на задължението и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищеца, чрез упълномощения адвокат, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото.

Ответникът – Контролно - техническа инспекция към министъра на земеделието и храните, чрез процесуалния си представител, счита исковата молба за неоснователна. Прави възражение за прихващане. Подробни съображения излага в писмения отговор на исковата молба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за основателност на иска по основание и размер.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът А. С. А., е заемал длъжността „главен инспектор” в Регионална служба

Ш. при Контролно техническа инспекция /КТИ/, по служебно правоотношение.

Със Заповед № РД-13-С-6 / 29. 03. 2011 г. изпълнителният директор на КТИ, е прекратил служебното правоотношение с държавния служител, поради съкращаване на длъжността, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2, вр. чл. 108, ал. 1 ЗДСл.

С решение № 4420 / 14. 10. 2011 г. по адм. д. № 3051 / 2011 г. по описа на Административен съд София – град, е отхвърлена жалбата на А., срещу заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение.

С решение № 12467 / 10. 10. 2012 г. по адм. д. № 15487 / 11 г. по описа на ВАС, е отменено решението на АССГ и е отменена Заповед № РД-13-С-6 / 29. 03. 2011 г. изпълнителният директор на КТИ.

С исковата молба, предмет на настоящото дело, се претендира обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДС, за периода на оставането му без работа, вследствие на незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение, в размер на десет брутни заплати, равняващи се на 4400 лв., заедно със законната лихва за забава от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното плащане на задължението и направените по делото разноски.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, (изм. - ДВ, бр. 38 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г.) когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Съдът намира, че случая е приложима именно тази редакция на закона, тъй като същата е действаща към момента на възникване на правото на обезщетение с признаване незаконността на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, което е станало с решение № 12467 / 10. 10. 2012 г. по адм. д. № 15487 / 11 г. по описа на ВАС. Правото на обезщетение е възникнало именно към датата на постановяване на това решение, доколкото изменението на материалния закон при липсата на регламентация на заварените положения е само за в бъдеще – след 01. 07. 2012 г., когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена от съда.

В конкретния случай, е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с влязло в сила решение на ВАС, поради което на същия се дължи обезщетение, за времето през което не заема държавна служба, но за не повече от 6 месеца.

Видно от представените заверени копия от трудова и служебна книжка на ищеца, същия не е заемал друга служба, както и не е бил назначен на трудов договор и съдът приема за безспорно установено, че ищеца не е работил на друго място и съответно не е получавал друго възнаграждение, което следва да бъде приспаднато, поради което на същия се дължи обезщетение в пълен размер. От страна на ответника не се ангажираха допълнителни доказателства, доколкото това представлява положителен факт, че ищецът е заемал друга служба, за която е получавал възнаграждение и което евентуално би следвало да се приспадне от дължимото обезщетение.

Видно от представеното (стр. 34) пред съда удостоверение рег. № 1561 / 26. 11. 2012 г.

брутния размер на получения доход е размер на 440 лв.

При това положение, дължимото обезщетение за 6 месеца, считано от 30. 03. 2011 г. до 30. 09. 2011 г., би било в размер на 2 640 лв., а разликата до претендиания размер от 4400 лв. следва да се отхвърли.

В същото време, видно от стр. 24 на приложеното по делото копие от служебна книжка на ищеца (стр. 25 от делото), на същия е изплатено обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДС за два месеца в общ размер на 839,30 лв., като това обстоятелство се потвърждава и от приложените по делото (стр. 51-54) фиш от м. май 2011 г. и месец юни 2011 г. и съответните платежни нареждания.

Съдът счита за основателни направените от страна на ответника възражение за прихващане с изплатеното обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДС.

В случая двете обезщетения – по чл. 104, ал. 1 от ЗДС и това по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл, обезщетяват едни и същи вреди от оставянето на служителя без работа, поради което същите се дължат алтернативно, а не кумулативно.

Предвид изложеното и доколкото са налице предпоставките по чл. 103, ал.1 от ЗЗД, доколкото двете вземания са ликвидни (няма спор по тяхното основание и размер) и изискуеми и е налице своевременно възражение за прихващане, същото следва да бъде уважено.

След извършеното прихващане дължимата сума е 1800,70 лв. (2 640 - 839,30).

В същото време съдът счита за неоснователно претендирането на законната лихва от датата на предявяване на исковата молба, тъй като такава се дължи от датата на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконосъобразния акт – 10. 10. 2012 г., съобразно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22. 04. 2005 г. на ВКС по т.гр. д. № 3/2004 г.

При този изход на спора, ще следва ответника да заплати на ищеца, направените по делото разноски, съобразно уважената част от иска. По делото е представен (стр. 56) договор за правна защита и съдействия, като договореното възнаграждение е в размер на 200 лв., но пише, че същото е заплатено по банков път, а такива доказателства по делото няма представени. Освен това, видно от самия договор, същия е за обжалване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и не касае настоящото исково производство, като тези разноски са заплатени с решение № 12467 / 10. 10. 2012 г. по адм. д. № 15487 / 11 г. по описа на ВАС. В същото време в представеното (стр. 57) пълномощно, касаещо изрично настоящото дело, не е посочено заплатеното адвокатско възнаграждение, поради което такова не следва да се присъжда.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Контролно - техническа инспекция към министъра на земеделието и храните – С., [улица], да заплати на А. С. А. живущ [населено място], област Т., [улица], ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1800,70 лв. (хиляда и осемстотин лева и седемдесет стотинки), представляващи обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за периода от 30. 03. 2011 г. до 30. 09. 2011 г., ведно със законната лихва върху тази сума от 10. 10. 2012 г. до окончателното ѝ заплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до претендиания му размер от 4 400 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: